

Gazi Mahallesi

Geyikler ırmaktan su içer duvardaki resimde

*Cemevimizin BTB kaplaması
İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı
Sn. Mimar. Dr Kadir Topbaş
tarafından yaptırılmıştır.*

(Cemevi tabelası)

Birileri Cemevlerini horlayıp kötülese de, Gazi Cemevi eğitim ve kültür vakfında deneyimli öğretmen kadrosuyla kaliteli ve uygun eğitim fırsatı verilmektedir herkese. İngilizce, bilgisayar, okuma saati, tiyatro, folklor, resim, satranç, bağlama ve haftada bir gün ücretsiz sinema gösterimi...

Dört mahalleye bölünmüştür, sonradan Sultangazi olsa da adı Gazi derler hepsine, on beş gün önce iki otobüs yakılmış, İsmet İnönü Caddesi'nde üç gün önce gene olaylı bir yürüyüş yapılmıştır. Geyikler ırmaktan su içer duvardaki resimde, o ırmakları, geyikleri hâlâ özleyenler vardır içlerinde. Barikatları sevenler sevmeyenler, panzerleri, ayak diremeleri, kuşatmaları, otobüs yakmaları, molotofları, gözyaşlarını, göz yaşartıcı bombaları, can acısını sevenler sevmeyenler o dört mahallede.

Tayfun ağır adımlarla caddeye yürüdü, ev halkı geleneksel Gazi Halkevi şölenine gitmeye hazırlanıyordu. Grup Yorum, Ferhat Tunç da şölene katılacaklar. Tayfun'un gidesi yok. Ne zaman başladı bu soğuma? Doğup büyüdüğü yer diken gibi batar mı adama?

Aksakallı pirlerin, dedelerin bakışları fotoğraflardan suçlarcasına mı düşüyor üstüne?

İnkâr edemez, arada kaldı, korkuyla doldu, yabancılaştı.

Emir kipiyle “Partizan” denilmiş bez bir afişte, “yoksulluğa, sömürüye oy verme!”. Arsa duvarına beyaz, iri harflerle “Gerillalar ölmez” yazılmış. Bir apartmanın ön yüzünde, eğri büğrü harflerle bir uyarı: ‘Evimizi Yıkanın Villasını Yıkınız!’ Sarı renkli el ilanlarıysa birer çağrı: “Kapitalizmle savaş dünyaya barış etkinliği. 1 Eylül’de buluşuyoruz.”

Savaşlardan geçilmeyen yeryüzünde 1 Eylül Barış Günü, Grup Emeğe Ezgi, Grup Denize Ezgi, Ayışığı Sanat Merkezi’nin karşısındaki okul parkında, saat 21’00’da çalıp söyleyecekler.

El ilanındaki duyuruya göre etkinliği Mücadele Birliği Platformu düzenlemekte.

Geyikler uzun boyunlarını irak bir ormanda suya eğmişler, boynuzları yağmurda ıslık ıslık, dallar gümrak, yeşil buğulu bir türkü kucaklıyor ırmağı. Gazi’deyse tek tük ağaç, hem yalnız hem ötekine uzak, Gazi neredeyse ağaçsız. Tayfun, ağaçları anlamadan büyüdü. İrmağı, geyikleri, türküleri... Gazi’nin rengi gri. Tayfun bu renge, bu kalık toprağa, gecekonduan hallice apartmanlara, arada kalmışlığa, çarpık kentleşen bir yere doğdu çünkü. Katılmasa da eylemler, gösteriler, çatışmalar doldurdu ilk gençliğini; kuşku, üzüntü, isyan. Sonra birdenbire kırılıverdiği o gün, bardağı taşıran son damla.

Şimdi 1 Eylül barış gününde, o tokattan sonra barışa ne kadar inanabilir Tayfun?

Barış günlerini sevenler kadar sevmeyenler vardır burada. “Akli başında olan otobüslerin yakılmasını ister mi?” diyenle, “Korkudan yana olanların komplosudur hepsi,” diyen yan

yana. “Barış düşmanları, huzur düşmanlarıdır onlar. Dışarıdan, başka yerlerden gelirler, çıkar için, rant için, burada yaşayan insanları kaçırıp Gazi’yi ele geçirmek için oyun düzenler, kargaşa çıkartır, ortalığı karıştırırlar. Oysaki Alevi, Sünni, Kürt, Türk pekâlâ da yaşayıp gitmektedir insanlar bir arada. Bir başka deyişle kimse kimsenin tavuğuna kışt dememektedir. Herkesin derdi hayatta ve ayakta kalma meselesidir.” Hacı Bektaşî Veli Cemevi’nden güleç, babacan bir görevli işte böyle iştahla anlatmakta, Tayfun, tam da o sırada caddeye, İsmet İnönü’ye çıkmak üzereyken.

Tayfun korkuyla doldu, yabancılaştı.

Üç gün önceki arbededen iz kalmamıştır, caddeye dingin bir kalabalık akmaktadır. Esnaflar dükkân kapılarının önünde yarenlikte, bir iki tesettürlü alışverişte, dar kotlu, askılı bluzlu, kimi bol makyajlı, saçları röfleli kızlar civıltı. Günün modası neyse o. Uykuluk dükkânının *Mezra*, türkü evlerinin *Ezgi*, *Meşe*, *Şelale*, taksi durağının *Zara*, müzik evinin *Zelal*, iletişim şirketinin *Baran*, lokantanın adı *Dilançan*, ara sokaklarda resim, bağlama, folklor dersleri olsa da, ana caddede stilistik-modelistik, İngilizce ve sürücü kursları çoğalmakta, kuaför salonları, güzellik merkezleri açılmakta. Vitrinleri pek gösterişli olmasa da giyim mağazaları, internet kafeler ilgi odağı durumunda. Her yerde aynılışma.

Partizan gözler üzerlerinde gezinse de, kaldırımlarda birikmiş bazı oğlanların saçları hem son moda tıraşlı hem jöleli. Onlar ötekilerin safında değil besbelli, onların öteki olmak değil derdi. Onların derdi trendi yakalamak. Oysa onlar dokuz yüz altmış sekiz’de Tokat’tan, Sivas’tan gelip Gazi’ye yerleşen, türlü sıkıntıyla didişen, sonrasında gecekonduardan

apartmanlara geçenlerin torun torbaları. Geyikler, efsaneler, meseller, pir hikâyeleri değil, karşılarında şehrin yıkıcı gerçeği. Sacda pişmiş sıcacık bazlamalar değil artık fastfood restoranlar, kafeler var onlar için. Ocak kültürü değil, üniversite kursları, bilgisayar programcılığı, web tasarımı onlar için. Elbette çağa ayak uydurulmalı. Çağ bilişim çağı. Çağ gaddar, çağ amansız. Tükürürer iki dakikada insanı. Öte yandan mantardan biter gibi biten “Sahibinden satılık lüks daireler” de onlar için. Yani hedef tek. Düzen bu düzen. Kurslar, okullar kafayı açmaktan çok, satılık lüks daireler için olmasa ne âlâ.

Fransızlar yeni karakolun arkasındaki devasa boz renkli alana Türkiye'nin en büyük eğlence parkını yapmışlar. İlk bin dokuz yüz yetmiş dörtte, Doğru Yol belediyesiyle sureti değişmeye başlayan Gazi, yeni yollar, geniş otobanlar, köprülü kavşaklarla hızla şehre karışmakta. Şehir onlar için.

Bu arada sık sık kumara, uyuşturucuya karşı bildiriler dağıtılmakta semtte. Kahvelerde kumarın had safhada olduğu, uyuşturucunun el altından semte sokulduğu söylenmekte. Silah ve fuhuş ticareti yapan çeteler içeriye sızmakta. Mahalleli yozlaşmaya hepten karşı.

Ah ama bu kaygı, her an bir olay patlak verebilir, yüzüme bir tokat inebilir kaygısı ah! O utanç, o yıkılış, Tayfun'un bir türlü içinden silip atamadığı, bir türlü kurtulamadığı o sıkıntı.

Dört devasa mahalleden olma Sultan Gazi'de, eskinin yeşillikler içindeki tek katlı evleri enikonu azalmış, katlar çoğalmış göğe doğru. Bahçeler bozulmuş. Adımbaşı çiğ köfte salonları, kebabçılar, kelle paça dükkânları, kanatçılar, sabah-

lara kadar söylenen içli, hicranlı, keskin türkülerin mekânı sıra sıra türkü evleri. Siyah beyaz bir afişte karakaş, kara göz türkücü Lale. Eylemcileri destekliyor belki de. Belki içlerinden biri kardeşi, ağabeyi ya da amcaoğlu, kim bilir... Öte yanda bazı sokak aralarında solcuların gıcık olduğu, eskiden esamisi bulunmayan, pek gizli bazı randevuevleri...

Bir tokat alt tarafı, amma da büyütüyorsun, diyenler oldu, Tayfun korkuyla doldu. İşten dönüyordu, iyice yorgundu, az önce dağıtmışlardı militanları, ama barikatlar hâlâ duruyordu. Kimliğini sordu polis, Allah kahretsin, düşürdüm galiba! Bir süre aranıp sonunda ehliyetini uzattı, lakin hızla patladı tokat suratında. Öyle ki çamurun içine kapaklanıp kaldı, yabancılaştı. Burnundan ince bir kan sızıntısı. Sonra karakola çektiler. Yok canım yüzünün acısı değil mesele, asıl içinin acısı.

O gün, o iş dönüşü işte... O günden beri...

Özlemlerin rengi solmuş, ağaçlar ve geyikler duvar resimlerinde, masallar, meseller buruşuk, dişsiz ağızlarda, bazlamalar soğuk sac üzerinde kalmıştı. Sazın tellerinde dolaşan parmaklar biraz tutuk, sesler buruk, coşkuda, söyleyişlerde bir eksilme... Bir şey mi bulaşmıştı ne? Kanlarına şehir karışmıştı belki de.

Korkuyla doldu Tayfun, yabancılaştı.

Yoksulluğa, sömürüye oy vermek istemeyenler şölene yollandılar.

Öfkeli partizanlar dikkatle ortalığı kolluyor.

Tayfun on beş gündür işsiz, çoktandır da keyifsiz. Şölene şenliğe gidesi, şarkı türkü dinleyesi yok, barış günü falan

da umurunda değil. Barışı kim kaybetmiş ki biz bulalım. En iyisi eve dönüp yatmak. Hem zaten yarın sabah erken kalkacak, içinin acısını unutmaya çalışıp yollara vuracak, bu kez “Gazi’de oturuyorum,” demeyecek iş görüşmesinde, “Gazi Osman Paşa’da oturuyorum,” diyecek. Gazi’de oturuyorum dese biliyor ki daha baştan kaybedecek işi. Çünkü Gazi’de yaşayan herkes mimli.